

mai időknek megfelelő alkotó munkát. Legyen a mi feltámasztásunk az az alkotó tevékenység, amely alapja minden további fejlődésnek, amely szilárd alapja lesz majdan az ősi ország erdőgazdaságának is s amely egy csapással lesz hivatva eltüntetni a mai fonákságok ezreit, megszüntetni a mai *jogbizonytalanságot*.

Kérjük az új erdőtörvény mielőbbi munkábavételét.

Főrendiházi képviselő, autonóm vámtarifa.

A képviselőház és a főrendiház legutóbbi ülésein ezt a két kérdést feszegették meglehetősen részletesen s mivel közelről érint bennünket mind a kettő, tán nem lesz célszerűtlen, ha — mielőtt az Egyesület foglalkoznék velük — e lap hasábjain is szóvá tesszük.

A főrendiházban gróf *Hadik János* öxellenciája emelt szót az OMGE-nek a főrendiházban leendő képviseltetése iránt s a miniszterelnök úr válaszában kijelentette, hogy a kérdést a GyOSz főrendiházi képviselőjével kapcsolatosan megfontolás tárgyává teszi. Sőt mondhatnók azt is, hogy a kedvező elintézés kilátásba helyezte.

Ez a kérdés újból felszínre veti azt a mostoha elbánást, amiben ebből a szempontból az erdőgazdaság részesült.

Pedig számtalan ok volna arra, hogy a törvényhozásban az erdőgazdaság megfelelő képviselőhöz jusson.

Még megcsontított országunk területén is 12.6%-a erdő. Ennek a mennyiségnek a szaporítását tűzte ki céljául úgy a kormány, mint a törvényhozás (l. 1923. é. XIX. t. c.). Tehát területileg olyan tényező, amely a megfelelő képviselőt megérdemli.

A vele járó teendők teljesen speciális szaktudást igényelnek, amelyek sokkal kevésbé mentek át a köztudatba, mint pl. a mezőgazdaságnál, vagy igen sok iparágnál szükséges ismeretek.

Fejlesztése pedig abszolút közérdek. Nemcsak pénzügyi szempontból, mert hiszen erdőgazdaságunk kiviteli mérlege — amire később még rámutatok — igen erősen passzív; de

az éghajlati, kulturális stb. viszonyokra gyakorolt s már annyszor tárgyalt hatása miatt is feltétlenül szükséges az erdőgazdaság fejlesztése és az erdőterület szaporítása.

Ezenkívül sokkal mélyébbre ható, intenzívebb állami felügyeletet, állami beavatkozást igényel, mint bármely más gazdasági ág s az erdőgazdasági politikában elkövetett hibák sokkal nehezebben és hosszabb idő alatt hozhatók helyre, mint pl. a mezőgazdaságnál.

Okot tehát találnánk eleget arra, hogy az erdőgazdaság a főrendiházban is képviselthez jusson.

Azt hiszem, ennek eddig az volt az akadályja, hogy az erdőgazdaságnak „hivatalos“ érdekképviselője nincs. Mert hiszen alig hihető, hogy ha minden hivatalos érdekképviselő (mezőgazdasági kamarák, kereskedelmi és iparkamarák, továbbá az egyes foglalkozási ágakat képviselő kamarák is) képviselőhöz jutott, a mindnyájunk előtt ismeretes okokból nem létesült erdőgazdasági kamara ne kapott volna helyet, ha ma működne.

Most azonban arról van szó, hogy a mezőgazdaságnak és az iparnak a társadalmi szervek formájában létesült érdekképviselői is megfelelő képviseltetéshez jussanak a főrendiházban.

Itt már azután szinte lehetetlen az erdőgazdasági érdekek egyetlen képviselőjét, az OEE-t számításán kívül hagyni.

Ha lehet ezt a képviseltetési formát olyan gazdasági ágak részére biztosítani, amelyek hivatalos érdekképviselői szerveik útján már amúgy is képviselve vannak, amelyek igényeiről, szükségleteiről, helyzetéről a közvélemény, a sajtó, az ország közönsége s mondjuk meg nyíltan, maguk a törvényhozók is sokkal jobban vannak tájékozódva, amelyeknek irányításánál, felügyeleténél sokkal kisebbmértvű állami beavatkozásra van szükség, amelyeknél a hibás intézkedések káros következményeit rövid idő alatt meg lehet szüntetni: mennyivel inkább lehet ezt megindokolni a semilyen formában nem képviselt, alig vagy sokak által teljesen félreismert, erős, céltudatos és konzervatív állami irányításra szoruló erdőgazdaságnál?

Úgy érzem, hogy most kötelessége az OEE-nek sorompóba állni s minden rendelkezésére álló eszközt megmoz-

gatni, hogy a főrendiházban hivatalos képviselőhöz jusson, annál inkább, mert sajnos, a képviselő urak között sines egyetlen szakemberünk sem.

A másik kérdés az autonóm vámtarifa kérdése.

Kétségtelen, hogy erdőgazdaságunk a belföldi szükségletet fedezni nem képes: tehát ugyanazt a támogatást igényelheti, mint ugyanebben a helyzetben levő iparágaink. Kétségtelen, hogy termelési lehetőségei sokkal korlátozottabbak, mint a mezőgazdaságéi, a konjunktúrához is kevésbé tud simulni s a néha nyíló konjunktúrális lehetőségek kihasználásában jogosult, közérdekű állami intézkedések gátolják: tehát legalább ugyanannyi védelmet igényelhet, mint a mezőgazdaság.

Sőt igen sok olyan teendője van, amelyek költséges beruházásokat, fáradságos munkát jelentenek anélkül, hogy évtizedeken belül a tulajdonosnak csak valami kézzelfogható jövedelmet nyújtanának, sőt arra is alig van kilátás, hogy valaha 3—4%-kal kamatozzanak.

Ugy-e bár, az látszanék természetesnek, hogy az ilyen gazdasági ág erős támogatásban, fokozott védelemben részesül s számottevő állami segítséget kap a tőle közérdekből megkövetelt nem jövedelmező beruházások létesítésére.

Mit látunk ezzel szemben nálunk?

Míg egyes iparágainkat az érték 100%-át is elérő vámtételek védik, addig minden határunk nyitva áll a megszállott területekről beözönlő faanyagok előtt, amelyek igen sok viszonylatban lehetetlenné teszik a belföldi termékek értékesítését.

A mezőgazdaság forgalmiadómentes, ezzel szemben az erdőgazdaság a fázis révén több forgalmiadót fizet, mint a kereskedelem akárhány ágazata.

Legutóbb gróf *Sigray* Antal hozta fel a képviselőházban, hogy a tört tarifa és a tranzitó-szállítmányok alacsony díjtételei lehetetlenné teszik a mezőgazdasági termények külföldön való értékesítését. *Mennyivel inkább panaszolhatja ezt a legalább 90%-ban vicinális vasutakra utalt erdőgazdaság, amely maholnap már belföldön sem bírja elviselni a vámmen-*

Míg kinn a rablógazdaság olcsó tömegtermelései feltesen, olcsó, egyszerű díjtétellel beözönlő külföldi faanyagok versenyeit?

emésztik a magyar erdőgazdaság által gyűjtött tartalékokat, addig benn a megtakarításokkal, forduló felemelésekkel űzött, nem mindig helyes politika gyakran akadályozta meg azt, hogy a birtokos nagyobb termeléssel tegye jövedelmezőbbé erdőgazdaságát.

Feltétlen szükséges volna, hogy az alföldi fásítás, kopáraink befásítása rohamlépésben haladjon előre, de ehhez pénz, pénz és pénz kell s az az eddig rendelkezésre álló néhány 100.000 pengő, ami a költségvetésben szerepelt, az egész programnak évtizedek alatt leendő megvalósítására sem elégséges.

Pedig — amit törhetlenül hiszünk mindnyájan — a megszállott területek visszajutása, óriási mértékben fogja enmú teendőinket szaporítani s az otthagytott óriási készleteknek csak roncsait fogjuk találni!

Szakítani kell tehát az eddigi politikával!

Védelmet kérünk termékeink részére! Enyhítést és mérseklést a mai túl magas közterhek és szállítási díjtételek terén! Hathatós pénzbeli támogatást arra, hogy Csonka-Magyarország eddig mostohán kezelt, elkopárosodott területein az erdőgazdaság megvethesse a kultúra alapját!

A kérdések egymással szorosan összefüggenek!

Elöttem fekszik a statisztikai közlemények multévi utolsó füzeté s idézem a fabehozatalunk adatait, melyek 1927-ről a következő „eredményeket“ mutatják:

	vasúti kocsirakomány	P. értékben
Tűzifa	152,840.78	32,975.000
Faszén	4,965.75	3,766.000
Gömbölyű fa	44,473.50	20,203.000
Hegyezett karó	1,262.30	791.000
Bárdolt, ácsolt v. hasított fa	15,720.83	9,988.000
Vasúti talpfa	4,659.79	3,495.000
Kádárfa	391.80	753.000
Abronsfa	23.31	46.000
Szitakéreg	17.30	123.000
Előmunkált bognárfa	156.18	180.000
Fűrészelt fenyőfa	58,214.52	58,517.000
Fűrészelt lombfa	3,229.84	3,885.000
Fakocka	53.35	130.000
Nyers botok	20.37	58.000
Nem európai fanemek	126.20	520.000
Összesen:	286,155.82	135,430.000

Ha 5%-os vámtétellel számolunk, ami az iparcikkek vámtételével szemben a minimálisnál is sokkal kevesebb, ez 6.771,500 P állami bevételt jelent. Ha ebből a pénzügyminiszter úr 2.771.500 P-t arra fordít, hogy az erdőgazdaságot a forgalmiadó alól mentesítse és a vasutakat a fakiüldeményeknél a tört tarifával szemben adandó kedvezményért kárpótolja, még mindig 4.000,000 P marad az erdőgazdaság céljaira, amivel a magyar erdőszet évente 10—15.000 k. hold kopár területet tud termővé varázsolni és jó néhány millió csemetét és fasornak, facsoportnak való suhángot tud termelni, díjtalanul kiosztani és elültetni s ezzel oázisokat teremteni az Alföld fátlan pusztaságain.

Ez a vámtétel nem jelent elviselhetetlen terhet a fogyasztóra sem, mert hiszen pl. az import tűzifa árát q-kint 10 fillérrel (az aprított fa mai árának 2,4%-a) drágítaná, amivel szemben az importszénnél maga a vasúti tarifakülönbség q-ként közel 1 P-t tesz ki; a fűrészelt fenyőfánál m³-kint 2 P 50 fillért (1 drb 25 mm. 20 cm. 5 m. h. deszkánál körülbelül 6 fillért; egy szobaberendezésnél körülbelül 4 pengőt; egy parasztháznál körülbelül 4 pengőt) tenne ki, aminél ma az intelligens középosztály egy jobb vászoning után is több vámot fizet, sőt egy ruha vagy egy télikabát vámja az egy épületre eső vámtételt is valószínűleg meghaladja.

Azt hiszem, nincs miért tovább színeznii a képet.

Nyíltan teszem az indítványt, foglaljuk a két kérdéssel az OEE külön választmányi ülésen s tegyék magukévá mindkét ügyet erdőbirtokosaink. Mert ha ezeknél a kérdéseknél nem sikerül az ő akciójukat megindítani, akkor igazán nem lehet kifogásolni azt a miniszteri rendelkezést, amelyik egy igen kiterjedt állami kezelési ágazatnál kötelezőleg előírja a magyar szénrel való tüzelést s ugyanakkor eltiltja, hogy más, mint bükk tűzifát vásároljanak, tehát sok helyütt rákényszeríti őket az importfa használatára.

B. Z.